

VI KEELAND

Çeviren
Neslin Gizem Efeođlu

“Beni sev ya da benden nefret et, ikisi de benim lehime.
Beni seversen, daima kalbinde olurum...
Benden nefret edersen, daima aklında olurum.”

—Anonim

1

Sophia

“BEKLEYİN!”

Kapı görevlisi naylon kayışı bir direktan diğerine çekerek yerine oturttu ve kapıya olan geçişi engelledi. Kafasını kaldırıp kaşlarını çatarak baktığında, beni bavulumu peşimden sürükleyerek ona doğru koşarken buldu. A terminalinden C terminaline kadar koşmuştum ve günde iki paket sigara içen tiryakiler gibi nefes nefese kalmıştım.

“Özür dilerim, geç kaldım. Lütfen uçağa binebilir miyim?”

“Son çağrı on dakika önceydi.”

“İlk uçuşum rötar yaptı ve dış hatlar terminalinden buraya kadar koşmak zorunda kaldım. Lütfen, sabah New York’ta olmam lazım ve bu son uçuş.”

Kadın anlayış gösterecek gibi durmuyordu ve çok çaresizdim.

“Dinle,” dedim. “Erkek arkadaşım beni geçen ay terk etti. Yarın sabah yeni bir işe başlayabilmek üzere Londra’dan henüz döndüm – babam için çalışacağım ki kendisiyle *hiç* iyi geçinmiyoruz. Benim kalifiye olmadığımı düşünüyor ve büyük ihtimalle de haklı ama benim gerçekten Londra’dan hemen defolup gitmem lazım.” Başımı iki yana salladım. “Lütfen o uçağa binmeme izin ver. İlk iş günümde geç kalamam.”

Kadının ifadesi yumuşadı. “Bu havayolunda tamamen kendi çabamla iki yıldan az bir sürede yöneticiliğe yükseldim ama babam beni her gördüğünde kariyerimin nasıl gittiğini değil, uygun bir erkekle tanışıp tanışmadığımı soruyor. Bekle de uçağın kapısını kapatmadıklarından emin olayım.”

Masaya doğru yürüyerek telefonu kaldırdığında rahatlayarak nefesimi bıraktım. Geri geldi ve geçiş kayışını açtı. “Bana biniş kartını ver.”

“Sen harikasin! Çok teşekkür ederim.”

Telefonumdaki barkodu sisteme okuttuktan sonra göz kırparak geri verdi. “Git ve babana haksız olduğunu kanıtla.”

Körükte hızlıca koşarak uçağa bindim. Koltuğum 3B’ydi ama baş üstü dolapları tamamen dolmuştu. Uçuş görevlisi yanıma yaklaştı, hâlimden hiç memnun görünmüyordu.

“Bavulum için başka yer gösterebilir misiniz?”

“Şu an her yer dolu. Bagaj bölümüne almalarını istemem gerekecek.”

Etrafıma baktım. Sanki uçağın kalkmasını ben engelliyordum gibi, oturan tüm yolcuların gözleri benim üstümdeydi. *Ah, belki de engelliyordum.* İç geçirerek kendimi gülümsemeye zorladım. “Harika olur. Teşekkürler.”

Uçuş görevlisi bavulumu aldığı anda, boş koltuğun koridor tarafında olduğunu gördüm. Cam kenarı olan koltuğu seçtiğime yemin edebilirdim. Biniş kartımı ve koltuk üstündeki numaraları tekrar kontrol ettikten sonra, yol arkadaşımla konuşmak için eğildim.

“İı... Pardon. Sanırım benim yerimde oturuyorsunuz.”

Kafasını *Wall Street*’e gömmüş olan adam gazeteyi aşağı indirdi. *Benim* koltuğumda otururken sanki sinirlenmeye hakkı varmış gibi bir de dudaklarını birbirine bastırmıştı. Yüzünün tamamını görmem birkaç saniyemi aldı. Gördüğümdeyse ağzım açık kaldı ve koltuk hırsızının dudakları kıvrılarak kendini beğenmiş bir sırtışa dönüştü.

Hayal gördüğümü umarak birkaç kere gözlerimi kırıştırdım.

Hayır.

Hâlâ oradaydı.

Of.

Başımı iki yana salladım. "Benimle dalga geçiyor *olmalısın*."

"Seni görmek güzel, Fifi."

Hayır. *Sadece hayır*. Geçtiğimiz birkaç hafta yeteri kadar boktandı. Bu yaşanıyor olamazdı.

Weston Lockwood.

Tüm uçuşlar içinde, tüm lanet olası insanlar arasında nasıl *onun* yanındaki koltuğa denk gelmiş olabilirdim? Bu acımasız bir şaka olmalıydı.

Boş bir koltuk bulmak için etrafıma baktım. Ama tabii ki yoktu. Bagajımı aldığı için hiç memnun olmayan uçuş görevlisi yanımda belirdi, şimdi daha da huzursuz görünüyordu.

"Bir problem mi var? Geçitten ayrılabilmek için sizin yerinize oturmanızı bekliyoruz."

"Evet. Buraya oturamam. Başka boş koltuk var mı?"

Kadın ellerini beline koydu. "Tek boş koltuğumuz burası. Gerçekten artık oturmanız gerekiyor, hanımefendi."

"Ama..."

"Eğer yerinize oturmazsanız güvenliği çağırarak zorunda kalacağım."

Dönüp Weston'a baktım, pislik herif gülümseyecek kadar küstahtı.

"Yerimden kalk," dedim dik dik bakarak. "En azından benim olan cam kenarı koltukta oturmak istiyorum."

Weston uçuş görevlisine baktı ve o parlak gülümsemelerinden birini gösterdi. "Ortaokuldan beri bana karşı bir şeyler hissediyor. Onun duygularını gösterme tarzı böyle." Kalkarken göz kırptı ve eliyle koltuğu gösterdi. "Lütfen, yerimi alabilirsin."

Gözlerimi o kadar sert kıstım ki neredeyse yırtılacaklardı. "Sadece yolumdan çekil." Vücutlarımız temas etmeden onun etrafından dolanarak cam kenarına geçmeye çalıştım. Oflayarak çantamı önümdeki koltuğun altına yerleştirdim ve kemerimi bağladım.

Uçuş görevlisi hemen uçuş öncesi güvenlik duyurularını yapmaya koyuldu ve uçak geçitten ayrılmaya başladı.

Pislik yol arkadaşım bana doğru eğildi. “İyi görünüyorsun, Feef. Görüşmeyeli ne kadar oldu?”

Derin bir nefes aldım. “Belli ki yeterince uzun zaman olmuş, şu an yanımda oturduğuna göre.”

Weston sırttı. “Hâlâ ilgilenmiyormuş gibi yapıyorsun, ha?”

Gözlerimi devirdim. “Hâlâ hayal görüyorsun belli ki.”

Maalesef gözlerim o tarafa kayınca, tüm hayatım boyunca nefret ettiğim o adama yakından baktım. Görünüşe göre pislik daha da yakışıklı olmuştu. Weston Lockwood gençliğinde çok çekici bir oğlandı. Bunu inkâr etmek imkânsızdı. Ama yanımda oturan adam düpedüz muhteşemdi. Erkeksi çene hattı, Roma heykellerini andıran kalkık burnu ve davetkâr, büyük, buzul mavisi gözleri. Teninde haşın bir bronzluk vardı ve gözlerinin kenarındaki küçük kırışıklıkları –*sebebini Tanrı bilir*– aşırı seksi buluyordum. Dolgun dudaklarını çevreleyen, dünden kalma görünen kirli sakalının ve siyah saçlarının muhtemelen traşa ihtiyacı vardı. Ama dağınık görünmek yerine, Weston Lockwood’un stili kurumsal hayatın o sıkı ve muntazam düzenine meydan okuyordu. Normalde hiç benim tipim değildi. Yine de o pisliğe bakmak, beni tipim olan erkeklere en başta çeken şeyin ne olduğunu düşünmeye itti.

Bir pislik olması çok kötüydü. *Ve bir Lockwood olması*. Bu iki durum birbirinden ayrılamazdı çünkü bir Lockwood *olmak*, zaten pisliğin teki olmak demektir.

Kendimi, bakışlarımı önümdeki koltukta tutmaya zorladım ama Weston’ın bakışlarını üzerimde hissediyordum. En sonunda yok sayılamayacak bir hâl geldiğinde oflayarak ona döndüm.

“Uçuş boyunca bana mı bakacaksın?”

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Belki. Kötü bir manzara değil.”

Başımı iki yana salladım. “Kafana göre takıl. Benim yapacak işlerim var.” Önümdeki koltuğun altına uzanıp çantamı aldım.

Planım uçuş boyunca Countess hakkında araştırma yapmaktı. Ama bilgisayarımın çantamın içinde olmadığını çabucak fark ettim. Onu bavulumun ön kısmına koymuştum çünkü bavulumun benimle birlikte baş üstü dolabında olacağını düşünmüştüm. *Harika*. Şimdi bilgisayarım diğer bavullarla birlikte bagaj bölümündeydi. Tek parça hâlinde bana ulaşma şansı ne kadardı – tabii hâlâ bavulumun içinde olursa? Ve tüm bu lanet uçuş boyunca kendimi meşgul etmek için ne yapacaktım? Bunun yanı sıra yarın sabah Countess’in avukatlarıyla yapılacak toplantıya bundan daha az hazırlıklı olamazdım. Otele ulaştığımda, bütün dosyaların üstünden geçebilmek için gecenin çoğunda uyanık kalmak zorundaydım artık.

Mükemmel.

Tamamıyla mükemmel.

Panik olmaktansa, ki benim tipik çalışma tarzım budur, gece uykumu alamayacağım için uçuş boyunca uyumaya karar verdim. Gözlerimi kapadım ve uçağın kalkmasıyla birlikte biraz dinlenmeye çalıştım. Ama yanımdaki adama dair düşünceler rahatlamamı engelliyordu.

Tanrım, ondan hiç hoşlanmıyordum.

Benim tüm ailem onun tüm ailesinden nefret ediyordu.

Kendimi bildim bileli, bizler Hatfield ve McCoy aileleriydik. Ailelerimizin düşmanlığı büyükbabalarımıza dayanıyordu. Buna rağmen, çocukluğum boyunca aynı sosyal çevrede yer almıştık. Weston ve ben aynı özel okula gitmiştik, birbirimizi bağış etkinliklerinde ve sosyal aktivitelerde görüyorduk, hatta ortak arkadaşlarımız vardı. Evlerimiz birbirinden sadece birkaç sokak ötedeydi. Ama tıpkı babalarımız ve büyükbabalarımız gibi, aramızdaki mesafeyi olabildiğince uzak tutmuştuk.

Tabii o *tek sefer* dışında.

Korkunç ve devasa bir hata olan o gece.

2

Sophia

“YANLIŞ YÖNE GİDİYORSUN, FIFI.”

Dördüncü katta asansörden indiğimde Bay Harika'nın ta kendisi tarafından karşılandım.

“Git başımdan, Lockwood.”

Az önce indiğim asansöre bindi ama öne çıkarak kapının kapanmasını engelledi. “Sen bilirsin ama 420 numaralı toplantı odasında kimse yok,” dedi omuzlarını silkerek.

Arkamı döndüm. “Neden?”

“Toplantıyı otelin avukatının ofisine almışlar – şehir merkezinde, Flatiron'da.”

Ofladım. “Dalga mı geçiyorsun? Kimse benimle iletişime geçmedi. Neden yeri değiştirmişler?”

“Bilmiyorum. Sanırım oraya gittiğimizde öğreneceğiz.” Weston paneldeki düğmeye basmayı bıraktı ve asansörün içine doğru adım attı. “Ben gidiyorum. Geliyor musun? Başlangıç saatini ertelemiyorlar ve trafik tam anlamıyla felâket olacak.”

Omzumun üzerinden toplantı salonuna doğru baktım. Etrafta hiç kimse yoktu. İç geçirerek asansöre bindim. Weston kabinin içinde hemen arkamdaydı ama kapı kapanır kapanmaz bana doğru bir adım attı.

“Ne yapıyorsun?”

“Hiçbir şey.”

“Pekâlâ, geri çekil. Bu kadar yakınımda durma.”

Weston sinsice güldü ama kımıldamadı. Ne kadar güzel koktuğunu fark etmemden nefret ettim – yeni kesilmiş meşe ağacı ve deri kokusunun tınlarını da taşıyan temiz bir kombinasyon. Lanet olası kapılar yeterince hızlı açılmıyordu. Açıldıkları an dışarı fırladım. Lobiye adım attığımda arkama bakmadan ön kapıya doğru hızla ilerledim.

Kırk dakika sonra, on dakikada yarım bloktan fazla ilerlemediğimiz bir taksi yolculuğu teşebbüsünün ardından, sonuncusu fırından yeni çıkmış enfes sidik gibi kokan, cehennem sıcaklığı iki metro yolculuğunun sonunda aceleyle Flatiron’ın lobisine girdim.

“Barton ve Fields Avukatlık Bürosu’nun hangi katta olduğunu söyleyebilir misiniz acaba?” diye sordum resepsiyon görevlisine.

“Beşinci kat,” dedi uzun bir sırayı göstererek. “Ama bugün asansörlerimizden biri çalışmıyor.”

Zaten geç kalmıştım ve bekleyecek zamanım yoktu. İç geçi-
rerek güvenlik görevlisine, “Merdivenler nerede?” diye sordum.

Dosyalarla dolu bir deri çantayla beraber el çantamı da taşıyarak yüksek topuklu ayakkabılarımla beş kat merdiveni çıktıktan sonra Countess’in hukuk firmasının çift kanatlı cam kapısına yaklaştım. Resepsiyon görevlisi birine yardım ediyordu ve sırada iki kişi daha vardı, ben de telefonumdan saate baktım. Yeri haber vermeden değiştirdikten sonra toplantıya zamanında başlamadıklarını umuyordum. Hem bildirmeden bunu nasıl yapabilirlerdi? Muhtemelen Weston’ın da buraya gelmesi benim kadar uzun sürmüştü. Sonunda sıra bana geldiğinde görevliye yaklaştım.

“Merhaba. Adım Sophia Sterling. Elizabeth Barton’la bir görüşmem var.”

Görevli başını iki yana salladı. “Bayan Barton bu sabah bir toplantı için ofis dışında. Randevunuz saat kaçtaydı?”

“Aslında toplantımız Countess’ta olacak şekilde planlanmıştı ama buraya alındı.”

Kadın kaşlarını çattı. “Bu sabah geldiğimde onu çıkarken gördüm. Ama bir kez daha kontrol edeyim. Belki de ben kahve almaya gittiğimde geri gelmiştir.” Klavyesinde birkaç tuşa bastı ve kulaklığını çıkarmadan önce bir dakika boyunca gelen sesi dinledi. “Cevap vermiyor. Odasını ve toplantı salonunu da bir koşu kontrol edip size geri döneceğim.”

Birkaç dakika sonra, takım elbiseli bir kadın ile resepsiyon görevlisi ofisin arka tarafından çıktı. “Merhaba. Ben Serena, Bayan Barton’ın asistanıyım. Toplantınız bugün şehrin yukarı yakasında, Countess’ta. 420 numaralı odada.”

“Hayır. Ben de tam oradaydım. Başlangıçta planlanan yer orasıydı ancak toplantı buraya taşındı.”

Kafasını iki yana salladı. “Üzgünüm. Bunu size kim söylediye yanlış bilgi vermiş. Elizabeth’i demin cep telefonundan aradım ve teyit ettim. Toplantı sabah 9’daydı, neredeyse bir saat önce başladı.”

Avukatlarından yükselip beynime çıkan ateşi hissedebiliyordum. *O lanet olası Weston’ı öldüreceğim.*

“Geç kaldığım için çok üzgünüm,” dedim içeri girerken.

Toplantı masasının başında oturan kadın –Countess’ın baş hukuk danışmanı Elizabeth Barton olduğunu tahmin ediyordum– saatine baktı. Yüz ifadesi sertti. “Belki de toplantıya zamanında gelen biri, kaçırdığınız şeyleri size iletme nezaketini gösterir,” dedi. “Neden on dakika ara vermiyoruz, tekrar bir araya geldiğimizde tüm sorularınızı yanıtlayacağım.”

Weston gülümsedi. “Bayan Sterling’in boşluklarını doldurmaktan memnuniyet duyarım.”

Avukat ona teşekkür etti. Kadın ve daha önce hiç görmediğim iki adam dışarı çıkıp beni Weston’la yalnız bıraktılar. En azından kadın odadan çıkana kadar öfke patlaması yaşamamak için tüm

gücümü kullandım. Weston kendisinin de hasarsız bir şekilde buradan çıkıp mola verebileceğini zannederek ayağa kalktı.

Hayatta olmaz.

Dışarı çıkamasın diye kapının önünde durdum.

“Seni pislik!”

Kibirli bir gülümsemeyle ceketinin düğmelerini ilikledi. “Sana Wharton’da hiçbir şey öğretmediler mi? Savaşta ve aşka her şey mubahtır, Fifi.”

“Bana öyle seslenmeyi kes!”

Weston pahalı takımının kolundaki hayali bir ipliği aldı. “Kaçırдың şeyler hakkında bilgilendirmemi ister misin?”

“Başka şansım varmış gibi, pislik. Çünkü burada olmamam senin suçun.”

“Sorun değil.” Ellerini kavuşturup tırnaklarına baktı. “Akşam yemeğinde.”

“Seninle akşam yemeği yemeyeceğim.”

“Hayır mı?”

“Hayır!”

Omuz silkti. “Sen bilirsin. Centilmen olmaya çalışıyordum. Ama doğrudan süitime gelmeyi tercih ediyorsan ona da uyarım.”

“Sen aklını kaçırmışsın,” dedim kıkırdayarak.

Öne doğru eğildi. Yolunu kapattığım için gidecek hiçbir yerim yoktu. Ama ona irkildiğimi görme zevkini yaşatmayacaktım. Bu yüzden *hâlâ nefes kokan* budala, dudaklarını kulağıma yaklaştırdığında yerimden kıpırdamadım. “Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırladığını biliyorum. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi nefret seksiydi.”

“Eminim başka türlü bir deneyimin olmamıştır. Çünkü aklı başında kimse senden hoşlanmaz,” dedim dişlerimi sıkarak.

Kafasını geri çekip bana göz kırptı. “Bu öfkeni kaybetme. Yarkında bunu güzelce kullanacağız.”

O akşam saat sekiz olduğunda gerçekten bir içkiye ihtiyacım vardı. Gün hiç bitmeyecek gibi gelmişti.

Otelin restoranındaki barmene, “Bara yemek sipariş edebilir miyim yoksa masaya mı geçmem gerekiyor?” diye sordum.

“Bara sipariş verebilirsiniz. Size bir menü getireyim.”

Ortadan kayboldu ve ben bir tabureye yerleştim. Devasa çantamdan not defterimi çıkararak babamın son yirmi dakikada söylediği her şeyi yazmaya başladım. *Söylediği* derken lafın gelişi tabii. Çünkü telefona cevap verdiğim andan itibaren tek yaptığı bana bağırıyordu. Bir merhaba bile yoktu – soru üstüne soru sorarak nutuk atmaya başlamıştı. Bunu *anca mı yapmıştım* veya şunu *hâlâ yapmamış mıydım...* Birkaç kelimeyle de olsa cevap verebileceğim kadar nefeslenmemişti bile.

Babam, büyükbabamın Countess’la ilgilenmem için beni görevlendirmiş olmasından *nefret* ediyordu. Eminim yerime üvey kardeşim Spencer’ı tercih ederdi. Spencer herhangi bir şekilde benden daha yetkin olduğundan değil –bir Ivy League okuluna yeterince bağışta bulunursanız, mucizevi bir şekilde herkesi aldıklarını görürdünüz– sadece babamın kuklası olduğu için.

Cep telefonumun ekranında Scarlett’in adını gördüğümde, çok ihtiyaç duyduğum bir mola için kalemimi bıraktım.

“Orada gecenin biri değil mi?” diye sordum.

“Aynen öyle ve pestilim çıktı.”

Gülümsedim. En yakın arkadaşım Scarlett *o kadar* İngilizdi ki bazı kelimeleri onun aksanından duymayı çok severdim.

“Şu anda senin korkunç aksanını duymaya ne kadar ihtiyacım vardı bilemezsin.”

“Korkunç? Ben kraliyet İngilizcesi konuşuyorum, canım. Sense avam tabakasının. Manhattan ve Tall Island arasında sıkışıp kalmış o korkunç bölgedeki gibi.”

“Orası *Long** Island. Tall Island değil.”

“Her neyse.”

* İngilizcede “tall” ve “long” kelimelerinin ikisi de “uzun” anlamına gelmektedir. –çn

“Nasıl gidiyor?” diye sordum gülerek.

“Eh, işe yeni bir kadın aldık ve onun, tek arkadaşım olan senin olası bir yedeğin olabileceğini düşündüm. Ama sonra geçen hafta sonu sinemaya gittiğimizde tangasının izlerini gösteren bir *taft* giyerek geldi.”

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Ah, Tanrım. Hiç iyi değil.” Scarlett moda sektöründe çalışıyordu ve Anna Wintour’u bile rüküş tarza karşı hoşgörülü gösteriyordu. “Hadi kabul edelim. Yeri doldurulamaz biriyim.”

“Kesinlikle öylesin. Peki New York’tan sıkılıp Londra’ya dönme kararı verdin mi?”

“Londra’dan ayrılmış yirmi altı saat önce oldu,” dedim kıkırdayarak.

“Yeni işin nasıl gidiyor?”

“Eh, otelin avukatıyla olan görüşmeye ilk günden geç kaldım çünkü otelin diğer bölümünün sahibi olan ailenin temsilcisi, olmayacak işlerin peşinden koşmama neden oldu.”

“Ve bu, *elli yıl önce* otelin sahibi olan kadını düzen adamın ailesi, aynı zamanda büyükbaban da aynı kadını düzüyordu, değil mi?”

“Evet,” dedim gülerek. Durum bundan biraz daha karışık olsa da Scarlett haksız değildi. Elli yıl önce büyükbabam August Sterling, en iyi iki arkadaşı Oliver Lockwood ve Grace Copeland ile birlikte bir otel açmıştı. Hikâyeye göre büyükbabam Grace’e âşık ve yeni yıl arifesinde evlenmek üzere nişanlanmışlardı. Düğün günü Grace, mihrapta büyükbabama onunla evlenemeyeceğini söylemiş ve Oliver Lockwood’a da âşık olduğunu itiraf etmiş. İki adamı da sevdiği için ikisiyle de evlenmeyi reddetmiş çünkü ona göre evlilik kalbini bir erkeğe adamak demekmiş ve onun kalbi tek bir kişiye ait değilmiş.

İki adam da yıllarca onun aşkı için savaşmışlar ama nihayetinde kimse kadının kalbinin yarısını diğerinden çalamamış ve üçü de sonunda kendi yollarına gitmişler. Büyükbabam ve Oliver Lockwood, hayatlarını otel imparatorlukları inşa ederek ve

birbirlerini yenmeye çalışarak harcayan amansız rakipler hâline gelirken, Grace çabalarını oteller zinciri kurmak yerine tek bir lüks otel kurmaya yoğunlaştırmış. Üçü de kendi alanlarında son derece başarılı olmuşlar. Sterling ve Lockwood aileleri, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük otel sahipleri hâline gelmiş. En başta üçünün birlikte üstünde çalıştıkları otel Grace'in tek oteli olmasına rağmen Countess alabildiğine uzanan Central Park manzarasıyla dünyanın en değerli otellerinden biri hâline gelmişti. Şu an Four Seasons ve Plaza'nın rakibiydi.

Üç hafta önce Grace kanserle olan uzun savaşını kaybettiğinde, ailem onun Countess'ın yüzde kırk dokuzunu büyükbabama ve yüzde kırk dokuzunu Oliver Lockwood'a bıraktığını öğrenince şok oldu. Geri kalan yüzde ikilik kısım bir hayır kurumuna bırakılmıştı ve onlar da en fazla teklif veren aileye hisselerini devredecekti ki bu durum ailelerden birine, otel üstünde çok önemli olan yüzde elli birlik bir kontrol üstünlüğü sağlayacaktı.

Grace Copeland hiç evlenmemişti ve ben onun bu son hareketini güzel bir Yunan trajedisi finaline benzetiyordum – tabii dışarıdan bakınca, yüz milyonlarca dolar değerindeki bir oteli elli yıldır konuşmadığınızı iki adama bırakmak çılğınca gelebilirdi.

"Ailen kafayı yemiş," dedi Scarlett. "Biliyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle biliyorum," dedim gülerek.

Son randevusunun nasıl geçtiği ve tatil için nereye gitmeyi düşündüğü hakkında biraz konuştuk ve sonra iç geçirdi.

"Aslında sana bir haber vermek için aradım. Şu anda neredesin?"

"Oteldeyim. Daha doğrusu Countess Otel'de, ailemin bir kısmına sahip olduğu otel. Neden?"

"Odanda alkol var mı?"

"Eminim vardır. Ama ben odamda değilim; alt katta bardayım. Neden?" diye sordum kaşlarını çatarak.

"Çünkü sana bunu söyledikten sonra ihtiyacın olacak."

"Neyi söyledikten?"

"Liam'la ilgili."

Liam eski sevgilimdi. Batı Londra'da bir oyun yazarıydı. Bir ay önce ayrılmıştık. Her ne kadar bunun benim için en iyisi olduğunu bilsem de, adını duymak göğsümde bir ağrıya neden oluyordu.

"Ne olmuş ona?"

"Bugün onu gördüm."

"Tamam..."

"Dili Marielle'in boğazının derinliklerindeydi."

"Marielle mi? Hangi Marielle?"

"İkimizin de tanıdığı sadece bir Marielle olduğundan oldukça eminim."

Şaka yapıyor olmalısın. "Kuzenim Marielle'i mi kastediyorsun?"

"Ta kendisi. Tam bir fahişe."

Safranın boğazımda yükseldiğini hissettim. Nasıl yapabilir-di? Ben Londra'da yaşarken epey yakındık.

"En kötü kısmı bu değil."

"Daha kötü olan ne?"

"Ortak bir arkadaşşıma ne kadar süredir takıldıklarımı sordum ve bana altı aya yakın olduğunu söyledi."

Kendimi fiziksel olarak hasta gibi hissettim. Üç veya dört ay önce Liam'la işler ters gitmeye başladığında arabasının arka koltuğunda kırmızı Burberry bir trençkot bulmuştum. Kız kardeşine ait olduğunu söylemişti. O zaman şüphelenmek için bir nedenim yoktu. Ama Marielle'in kesinlikle kırmızı bir trençkotu vardı.

Bir süre sessiz kalmış olmalıyım.

"Orada mısınız?" diye sordu Scarlett.

"Evet buradayım," dedim derin bir nefes vererek.

"Üzgünüm, canım. Bilmen gerektiğini düşündüm, böylece o fahişeye iyi davranmazsın."

Bir süredir kuzenimi aramayı da istiyordum. Şimdi, yoğunluğumdan dolayı arayamadığım için mutluydum.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Her zaman arkanda olduğumu biliyorsun."

Hüzünle gülümsedim. "Biliyorum. Teşekkürler, Scarlett."

"Ama iyi haberlerim de var."

Bana anlattıklarından sonra hiçbir şeyin beni neşelendirebileceğini düşünmüyordum. "Neymiş?"

"Kıdemli editörlerimden birini kovdum. Bazı tasarımcıları ırklarından dolayı yayımlamaktan kaçındığını öğrendim."

"Ve bu senin iyi haberin mi?"

"Pek sayılmaz. İyi haber şu ki, programında yapması gereken bir sürü iş vardı ve benim bunları tamamlamak için milyonlarca saat çalışmam gerekecek."

"İyi haberin ne anlama geldiğini bilmediğini düşünüyorum, Scarlett."

"İki hafta içinde New York'ta gerçekleşecek olan moda şovunun da ele almam gereken milyonlarca işten biri olduğunu söylemiş miydim?"

Gülümsedim. "New York'a geliyorsun!"

"Doğru. O yüzden bana büyükbabanın sikinin şimdi yarısına sahip olduğu o aşırı pahalı otelde bir oda ayır. Sana tarihleri e-postayla gönderirim."

Telefonu kapattıktan sonra barmen bana bir menü getirdi. "Bir votka kızılalık kokteyli alayım, lütfen."

"Hemen geliyor."

Siparişimi almak için geri geldiğinde otomatik olarak salata sipariş ettim. Ama uzaklaşmadan onu durdurdum. "Bekle! Siparişimi değiştirebilir miyim?"

"Elbette. Size ne getirebilirim?"

Kalorileri sikerler. "Bir çizburger istiyorum. Varsa domuz pas-tırmalı. Bir de yanında lahana salatasıyla patates kızartması."

Gülümsedi. "Kötü bir gün mü?"

Başımı onaylayarak salladım. "İçkim de gece boyunca tazelensin."

Votka kızılalık kokteyli boğazımdan pürüzsüzce aktı. Barda oturup da babamın bombardımana tuttuğu notlara bakarken ve kuzenim Marielle'in Liam'ı gizlice becerdiğini düşünürken

sinirlenmeye başladım. Scarlett bana söylediğinde ilk tepkim incinmekti ama sipariş ettiğim ilk votka ile ikincisi arasında bir yerde, bu duygu sinirden çıldırmaya dönüştü.

Babamın cehenneme kadar yolu var.

Ben büyükbabam için çalışıyorum. Ondan bir farkım yok.

Marielle'in kötü saç kaynakları ve genizden gelen tiz bir sesi var.

Onu da sikerler.

Ya Liam? *En çok onu sikerler.* Bir buçuk yılımı o hurka giyen, Arthur Miller özentisi adam için boşa harcamıştım. Biliyor musunuz? Oyunları da o kadar iyi değildi. Tıpkı kendisi gibi oyunları da kasıntıydı.

İkinci votkamın çeyreğini tek yudumda içtim. En azından işler daha kötüye gidemezdi. Sanırım bu iyi tarafıydı.

Gerçi bu karara erken varmıştım.

İşler kesinlikle daha kötüye gidebilirdi.

Ve gitti de.

Weston Lockwood yanıma yanaşarak kıcını yanımdaki bar taburesine yerleştirdiği zaman.

"Merhaba Fifi."